

KAYIP MASALIN ŞİFRESİ

Mahir Çipil

KAYIP MASALIN ŞİFRESİ

Mahir Çipil

SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.
bir Sağlık ve Eğitim Vakfı kuruluşudur.
Nuhkuyusu Cad., No. 197 Üsküdar İş Merkezi, Kat 3,
34664 Bağlarbaşı, Üsküdar, İstanbul
Tel.: (0216) 474 23 43 • Sertifika No. 12603

Kayıp Masalın Şifresi

© 2018 SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.

Yazan: Mahir Çipil
Resimleyen: Lütfü Er
Yayın Yönetmeni: S. Baha Sönmez
Editör: Burcu Ünsal Çeküç
Son Okuma: Gökçe Ateş Aytuğ
Baskıya Hazırlayan: Hüseyin Vatan

Birinci Baskı: Mart 2019
ISBN: 978-605-2079-60-7

Tüm hakları saklıdır.

Kütüphane Bilgi Kartı (CIP):
Çipil, Mahir
Kayıp Masalın Şifresi
1. Çocuk Edebiyatı 2. Roman
İstanbul, SEV Yayıncılık, 2019, 224 Sayfa
ISBN: 978-605-2079-60-7

Baskı: Fabrika Basım ve Ticaret Ltd. Şti.
Göztepe Mah., İnönü Cad., No. 74/A, Bağcılar, İstanbul
Tel.: (0212) 294 38 00 • Sertifika No. 14461

Deniz'ime...

1

Murat yatağına yüzükoyun gömülmüş yatıyordu. Pencereden süzülen arsız temmuz güneşiyle parıldayan siyah saçları artık iyiden iyiye uzamış, bir örtü gibi yüzünü kapamıştı.

“Muraaaat! Muraaaat! Sana sesleniyorum sabahtan beri. Duymuyor musun beni yavrurum?”

Serzenişle dolu bu ses Murat’ın annesine aitti.

Murat sıkıntıyla pufladı. Nefesini öylesine güçlü vermişti ki yüzünü kapatan saçları dalgalanarak alınına yükseldi.

Aşağıda, salonda oturan anne babasına, “Ne vaaar?” diye isteksizce seslendi.

Babası merdivenleri ağır ağır çıkıyordu. Sinirli

olduğu attığı sert adımlardan belliydi. Bir yandan da Murat'ı paylamaya başladı: “Oğlum niye deli ediyorsun anneni? On kere seslendi sana yemek hazır, gel diye. Niye gelmiyorsun? Bak seni buraya, anneannenin yanına bırakmak için ta Münih'ten kalkıp geldik. Yarın gidiyoruz, şu son akşam yemeğini birlikte yesek güzel olmaz mı? Bizi eylüle kadar görmeyeceksin, hiç mi özlemeyeceksin? Niye üzüyorsun oğlum bizi?”

Murat bir şey demedi. Kıpırdamadı bile. Babası ise Murat'ın ne tepki vereceğini görmek için odasının kapısında sabırla bekledi. Sonunda pes edip aşağıya indi.

Murat'ın anne babası, anneannesinin doğup büyüdüğü, yetmiş beş yıldır yaşadığı Yenice'den ertesi gün erken saatlerde ayrıldılar. Pek coşkulu bir veda olduğu söylenemezdi. Murat onlara belli belirsiz, “Hoşça kalın,” deyip odasına çıktı.

Murat aslında anne babasını onlar gitmeden özlemeye başlamıştı bile. Yaz okulu nedeniyle Almanya'da kalan abisinden ayrılıp Yenice'ye gelmeyi hiç istememişti. Yenice'yi ve anneannesini severdi aslında. Ama bu sene burada ilk kez anne babası ve abisi olmadan bir yaz geçirecekti. İki koca ay boyunca onlarsız ne yapacaktı?

2

“Pelin haydi açsana şu siteyi artık!”

Pelin küçük, tombul parmaklarını klavye üzerinde hızla gezdiriyordu.

Hafif bozuk aksanına rağmen akıcı İngilizcesi ile, “Tamam Victoria, acele etme. Açtım, bak yüklüyor işte!” diyerek gözleriyle ekranı işaret etti. Pelin'in okulda öğrendiği ‘eh işte’ seviyesindeki İngilizcesi, son dört yıldır yaz tatillerinin neredeyse tamamını arkadaşı Victoria ile geçirdiği için çok daha iyiydi artık.

Victoria'nın mavi gözleri her zamanki gibi merakla parlıyordu. Kocaman gülümsemesini çilli